

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת שמיני - כרה תשע"ט

אכילה פשרה

בפרשת שמיני התורה מדברת על הלכות הפשרות. ישנן חיות ובהמות טהורות לאכילה ויש כאלה שאסורות. מדוע החיות האלה אסורות? מדוע לא הכל מתר?

אז האמת היא שבדברי חכמינו יש דעות שונות בענין. יש אומרים שבעלי החיים האלה אינם בריאים לגוף ולנפש האדם ולכן התורה אסרה אותם. יש אחרים שאומרים שאין בעיה טבעית ובריאותית

באכילת בעלי החיים שאינם פשרים, אבל בגלל שהתורה אסרה אותם, אכילתם מקלקלת את נפש היהודי.

ובכל אופן, התורה רוצה שנדע לשלוט בעצמנו ולהחליט מה טוב לנו ולא לעשות רק מה שבא לנו. על ידי הלכות הפשרות אנחנו מתרגלים להתגבר ולעשות רק מה שטוב לנו באמת!

2 שעת סיפור

6 מילים מבלבלות

ערוץ מאיר לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

בסיס איתן

הוא היה המלשין של העצרה, זה שנושא בתפקיד המתחנן אצל בעלי השררה, שמנסה בכל דרך למצא חן בעיני ראש העיר, בעיני מפקד המשטרה, בעיני מושל המחוז, ובדרך הוא מוכן לרמס ולדרס. כל מי שנקרה בדרך עלול לפלל קרובן ולשוננו הרעה. מעולם אינו נושא פנים לדל או לעשיר, אחת היא בעיניו אם העלמת מס נעשתה על ידי מנהל הבנק העשיר, שהעלים סך נכבד מהכנסותיו בשוק האכזר מרשיות המס, או שזלפה האלמנה לא שלמה ליד פקיד העיר את מס הבשר הקבוע לכל ראש. הוא גם אינו נוהג להעלים עינו מעברות קטנות שדרכם של אנשים לדוש בהן בעקב רגליהם, על הכל הוא בא חשבון אצל ראש העיר או המושל שמתגמלים אותו באופן מכבד כדי שימשיך לזמר לאזניהם. כך שאם חלילה וחס עלה בדעתו של חנוני כלשהו למכר חפץ ללא רשום

בפנקס המכירות המסדר, שומה עליו לבדק בשבע עינים שאזנו של המלשין אינה כרויה בקרוב מקום.

ברור שלא היה עליו להוסיף ולטרוח כדי להיות משא שנאתם של כל בני העיר, שכן כל דרך ידע לרקק בכניסתו של זה לבית הנקטת וללחש בקול מתננן 'ארוז מכה רעהו בסתר...' וכל מי שרק נתקל בצדודיתו, מסובב את ראשו.

גדולה היתה איפה השמחה ביום שבו התפרסמה השמועה כי לא עוד, מהיום הקיץ הקץ לזמירותיו של המלשין. הוא כבר אינו כאן, הלך לו אל עיר אחרת, אמנם לא הרחק, אבל העקר שהלך.

מאחר שמקצוע שטרפש בעמל של שנים לא מחליפים כל כך מהר, כך גם הוא לא מצא שום סבה מצדקת שבגינה יחפש לו מקצוע אחר. ומהר מאוד ידעו כל בני העיר החדשה על פגיעתו הרעה של האיש שמקורב בא, ונשקמו ממנו כשם שנשקמו בני העיר הקודמת, ושאנו אותו שנאה יתרה על מה ששאנו אותו שכניו הקודמים.

לאחר מספר חדשים שבהם התגורר בשכירות, החליט כי מצאה העיר חן בעיניו, וכדאי הדבר שישקיע בקרקע הגונה במקום מכבד ויבנה לו בית לתלפיות. אך עד מהרה גלה כי אין, ולו פסית קרקע אחת, פנויה בעבורו. כל מקום שמצא חן בעיניו התברר בדיעבד

היה להבחין כי כאן יעמד בית שדומה יותר לארמון מלכותי מאשר לבית מגורים. האיש הסתובב מאשר בין הפועלים וחמרי הבנין, קורן כלו מאשר ושימח כמו ילד קטן על כל אבן נוספת שמנחת בארמונו העתידי.

למרבח פליאתו הוא מבחין כי אנשים רבים שמחים עמו בשמחה זו, וישיבי העיר שמעולם לא הצהיבו לו פנים, באים בהמוניהם לאתר הבניה, מביטים על הארמון המקם ועולה ומוחכים במלא שפתיים. הם פשוט נהנים, אין ספק.

'למה אתם כל כך שמחים?' תפס האיש את אחד העוברים ושבים בדש בגדו ודרש תשובה.

'לא כלום, בסך הכל נהנים לראות.'

'האם אין הארמון יפה בעיניכם?'

'לא ולא. אדרבה, מדהים הוא ביפיו.'

'מה אם כן מסכת החיכים האז? אמר לפני, ולא, אני מבטיח לך שלא תשאיר עצם שלמה בגופך!'

ראה האיש שפלתה אליו הרעה וגלה את הסוד: 'אמנם נהדר הוא הארמון ויפה למראה, אך עוד מעט יבוא השני, השמש תצא, והקרח יפשי ו הארמון המפאר יתפרק לגורמים לתוך הנהר השוצף שעליו הוא נבנה'...

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

פעומד לבניה, נמפר, השפר, החפר, הלם, ועוד כהנה וכהנה תרוצים, שהצד השנה בין כלם שאיש מבני העיר אינו מוכן לתת לו ולו שטח קטן לבנות את ביתו.

משראה כי כך פני הדברים פנה ישירות אל מושל המחוז ורמז לו כי הגיע זמן פרעון השטר. מצפה הוא לתגמול על הלשנותיו, ושטח מתאים לבניה בהחלט יהיה בבחינת דבר בעתו מה טוב.

המושל שלא היה טפש הבין כי בני העיר עשו יד אחת כנגד המלשין. כך שכל אפשרות לעזר בענין זה אינה ברית בצו. אך כדי לפים את המלשין שמולו הצהיר בנדיבות: 'ראה ידי, להכריח את בני העיר איני יכול. אך כל קרקע שתמצא פניה ללא בעלים, שלך היא במתנה ממני, והרשות נתונה לך לבנות עליה את בית חלומותיך.'

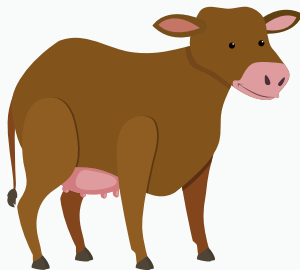
יצא האיש מעודד מבית המושל והחל תר אחר שטח אדמה מתאים. לאחר חפושים לא ארכים מצא בקצה העיר שטח עצום מקסה שכבת כפור עבה עומד שמים ללא שלוט, ללא גדור, ללא סימן, מתאים בדיוק להגדרת המושל.

כבר למחרת נערמו שם ערמות של לבנים, מלט, חול, חצץ ושאר חמרי בנין והפועלים החלו עוסקים במלאכה במרץ. נדבן אחר נדבן, שורה על גבי שורה. קומה וקומתים כבר גבהו מעל פני הקרקע, אפשר

פרשת פרה

בימי בית המקדש. אז למה בכלל אנחנו קוראים את הפרשה הזו? זה לא קצת משונה?

התשובה היא שבזה אנחנו מעוררים את עצמנו לצפייה ולתקווה לבניין בית המקדש במהרה. אם היינו מתייאשים חס וחלילה מבית המקדש, אז אולי באמת היינו מפסיקים לקרוא את פרשת פרה, היא הרי אינה קשורה לימינו. אבל מכיוון שאנחנו כל כך מאמינים שבית המקדש ייבנה ומקווים שזה יקרה בקרוב ממש, אנחנו ממשיכים במנהג קריאת פרשת פרה כאילו בית המקדש קיים! ככה אנחנו זוכרים שלמרות שאין לנו בית מקדש, זו מציאות זמנית בלבד, כי הוא עתיד להיבנות בעזרת ה'.

ובעצם כל ענייני חג הפסח קשורים לבית המקדש, לקרבן הפסח ולעלייה לרגל. בעזרת ה' כאשר ייבנה המקדש מחדש, נזכה שוב לחגוג בצורה מלאה את החגים והמועדים ולעלות לבית הבחירה!

השבת אנחנו קוראים את הפרשה השלישית מארבע הפרשיות המיוחדות לתקופה הזו של השנה והיא פרשת "פרה". האמת, זה נראה קצת משונה שאנחנו קוראים את הפרשה הזו. למה משונה?

פרשת פרה עוסקת בהלכות טומאה וטהרה. התורה מסבירה כיצד ניתן לטהר אדם שנטמא במת. אז למה קוראים את הפרשה הזו דווקא בתקופה הזו של השנה? קוראים אותה כהכנה לימי חג הפסח המתקרבים. בימי הפסח היו ישראל מקריבים את קרבן הפסח, וכדי

להזכיר לנו להיטהר על מנת שנוכל להקריב את הקרבן בטהרה, קוראים את פרשת פרה. היום לצערנו איננו מקריבים עדיין קרבן פסח, ואין לנו כל כך צורך להתכונן ולהיטהר כמו

כיתה ב' שחקנים

נכון או לא?

1. פרשת "שמיני" עוסקת בברית המילה
2. בני אהרון הכהן שמתו הם: נדב ואביהוא
3. הגמל הוא מבעלי החיים הטמאים
4. הארנבת היא מבעלי החיים הטהורים
5. הנשר הוא עוף טמא
6. יש חגבים שמותרים באכילה
7. כלי חרס נטמא אם נכנסת טומאה לתוכו

חידת חדגא:

איזה סימן הוא לכאורה מיותר? (רמז: מסימני הכשרות)

חידת פולקע:

ב"ראה" נקראת "ראה" ולה עוד שלושה שמות. הסבירו!

מילים מבולבלות

לפניכם מילים מבולבלות (או צמד-מילים מבולבלים)
מתוך "שביעי" של הפרשה. תוכלו למצוא את המילים הנכונות?

הב מנה בה

עוזר

כל רחשי

לא הצער

כה כוללו

המקוממי

שוקד

מהעלה

לתא כלא

עלון חג

שה רץ

עדר עבה

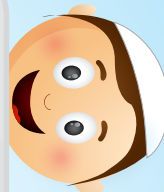
סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

בני

נעמה: אני רוצה שתשמעו ספור שקרה לי כשהייתי בכתה ה. יום אחד היינו אמורות לסים את הלמודים מקדם מהרגיל, בשעה 12:00. אמא ששמעה על כך, אמרה לי: נעמה, אם את מסמקת מקדם, אשמח שתבואי מיד הביתה, זה יעזור לי מאד. הסכמתי.

אבל כשסימנו את הלמודים באותו היום, פנתה אלי חברתי יפה שאמרה לי: נעמה, אני נשארת בבית הספר להכין מודעת ברכה מקשטת לאמי לכבוד יום הולדתה. מה דעתך להשאיר אתי? לפתע נזכרתי שגם לאמא שלנו יש יום הולדת בקרוב. החלטתי להשאיר עם יפה, ובניח הכנו מודעות יפות מאד.

כמוכן שאחרתי להגיע הביתה. הגעתי רק בסביבות אחת וחצי. כשהגעתי ראיתי את אמא עצובה ולחוצה. "נעמה לאן נעלמת? הרי סכמנו שתגיעי מקדם! הייתי חייבת לצאת ורציתי שתשגיחי עלי יונתן הקטן. עכשיו כבר כספספתי את הזמן..."

הצטערתי מאד שכך קרה. אני התכונתי לעשות טוב לאמא ולהכין לה ברכה, אבל אם הייתי ממחרת לבוא זה היה מועיל לה הרבה יותר. לפעמים יותר חשוב לעשות מה שמבקשים מאתנו, ולא להתנדב מעצמנו לדברים שאינם הכרחיים, על חשבון הדברים החשובים.

טליה: אבל למה החלטת לספר לנו את הספור הזה?

נעמה: אני חושבת שזה יסביר לנו משהו בכרשת שמיני. נדב ואביהוא בני אהרן הצדיקים רצו להקטיר קטרת מיחדת, למרות שה' לא צוה אותם. כתוצאה מזה הם נשרפו ומתו. כל זה קרה בגלל שהם עשו מה שה' לא צוה אותם, ונכנסו למשכן בצוה אסורה. לפעמים חשוב מאד להשמע להוראות, ולא דוקא להתנדב בדברים שאינם נצרכים, למרות שהכונה היא לטובה.

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!